

Уладзімір Кудзінаў:

“Надышоў час сказаць праўду...”

Выбары ў Вярхоўны Савет рэспублікі ў нашым раёне адбыліся. Але не закончыліся. Заўтра адбудзецца другі тур галасавання па выбарах дэпутата ВС па Івацэвіцкай выбарчай акрузе №20. Як вядома, у гэтым туры за мандат дэпутата будучь змагацца два кандыдаты — дырэктар гандлёва-прамысловай фірмы “Івацэвічы” У. А. Кудзінаў і галоўны ўрач раёна І. М. Рыжко, за якіх у першым туры выбарчага марафону аддалі галасы адпаведна 43,9% і 21% выбаршчыкаў, якія прынялі ўдзел у галасаванні.

Чытачы нашай газеты знаёмы з тымі штучна створанымі абставінамі, у якіх давялося ісці на выбары кандыдату ў дэпутаты ВС У. А. Кудзінаву. Пэўныя сілы распачалі супраць яго, як непажаданай ім асобы, нячыстую гульню, спрабавалі паралізаваць работу ўзначальваемай ім фірмы “Івацэвічы” і такім чынам скампраметаваць яго самога як кіраўніка, чалавека, кандыдата ў дэпутаты вышэйшага органа ўлады. У бой былі кінуты сапраўды магутныя сілы — дзесяткі работнікаў дзяржаўных падатковых інспекцый па Брэсцкай вобласці і Івацэвіцкім раёне, згуртаваныя рады камуністаў на чале з таварышамі Ястрабавым і Тураленкам, хлуслівыя паведамленні, якія распаўсюджваліся ў раёне па розных каналах, тэлефонныя пагрозы фізічнай расправы... Вынік гэтай “работы” вядомы — за У. А. Кудзінава аддалі галасы амаль 44 працэнты гарадскіх і сельскіх выбаршчыкаў, што прыйшлі 29 лістапада г. г. да выбарчых урнаў.

Ці задаволены сам кандыдат вынікамі галасавання? Як ацэньвае ён перадвыбарчую сітуацыю? На гэтыя і іншыя пытанні У. А. КУДЗІНАЎ адказвае ў прапануемым вам у гэтым інтэрв’ю.

— Скажу адкрыта і шчыра: вынікі выбараў мяне прыемна ўразілі. Я адчуў такую маральную падтрымку жыхароў горада і вёсак, на якую нават не разлічваў. Уявіце сабе, што мне званілі, пісалі, прыходзілі ў рабочы кабінет са словамі адабрэння дзесяткі і сотні людзей. Нават тыя выбаршчыкі, якія галасавалі па Косаўскай выбарчай акрузе №21, лічылі неабходным хоць чым-небудзь дапамагчы, падтрымаць добрым словам. Так, больш за 300 жыхароў вёскі Аброва паставілі свае подпісы пад пісьмом, у якім выказалі задавальненне

работай іх сельскага магазіна фірмы “Івацэвічы”, абураліся незаконнымі дзеяннямі тых асобаў, якія займаліся праверкай работы фірмы, прасілі мяне трымацца да канца ў барацьбе за мандат дэпутата. Сярод тых, хто падпісаўся пад пісьмом, — даяркі М. Лучыц, Н. Малінчык, Н. Трусевіч, пенсіянеркі А. Калтуневіч, А. Белавусава, Н. Тысевіч, К. Равенька, цялятніца М. Люшкевіч і многія іншыя.

Наогул, на фірму, на мяне асабіста была накіравана сапраўдная плынь чалавечай дабрыві. Многія людзі, зразумеўшы, што фірма “Івацэвічы” пастаўлена пад пагрозу банкруцтва, прапаноўвалі мне свае працоўныя зберажэнні, нават пенсіі. Многія стараліся даць добрую параду, засцерагчы ад чарговай правакацыі, хлусні...

— Напрыклад?

— У якасці прыклада раскажу гісторыю аб інфармацыі “афіцыйнага аддзела” райвыканкама, якую перадало напярэдадні выбараў, вечарам 28 лістапада, раённае радыё. Адразу заўважу, што ніякага афіцыйнага аддзела ў райвыканкаме няма, яго прыдумалі аўтары інфармацыі. Для чаго — скажу ніжэй.

Дык вось, 28 лістапада ў пачатку трэцяй гадзіны дня да мяне ў рабочы кабінет прыйшла пажылая жанчына і расказала, што па нейкай патрэбе была ў рэдакцыі райгазеты “Івацэвіцкі веснік” і міжволі пачула там размову аб матэрыяле, які рыхтаваўся для перадачы па раённаму радыё. Работнікі газеты, у прыватнасці, гаварылі, што інфармацыя “зарубит Кудзінова на корню”. Маўляў, калі людзі пачуюць, што райвыканкам паведамляе “афіцыйныя вынікі” праверкі работы фірмы “Івацэвічы”, то ніхто за кандыдата Кудзінова не прагаласуе. А гэтыя афіцыйныя вынікі пацвярджалі нібыта, што фірма “Івацэвічы” вінавата ў прыхоўванні прыбыткаў у асоба буйных памерах, што з’яўляецца крымінальна каральным дзеяннем. Фірма абвінавачвалася таксама ў тым, што спецыяльна закрыла магазіны, каб выклікаць незадаволенасць людзей, што яна вядзе палітычныя гульні, а не клопоціцца аб дабрабыце людзей.

— І Вы паверылі гэтай жанчыне?

— Паверыў. Усё і аказалася менавіта так, як яна расказала. Хлусня “афіцыйнага аддзела” райвыканкама была распаўсюджана вечарам гэтага ж дня ў перадачы раённага радыё. Прадухіліць яе не дапамаглі ні мой зварот у раённую пракуратуру, ні пісьмовы пратэст, накіраваны ў акруговую выбарчую камісію, у якіх я патрабаваў прыняцця мераў па недапушчэнні таго, каб

мяне, кандыдата ў дэпутаты Вярхоўнага Савета РБ, без следства і суда абвінавачвалі ў дзеяннях, якія цягнуць за сабой крымінальную адказнасць.

— Няўжо пракуратура і акруговая камісія ніяк не адрэагавалі на Вашы пісьмовыя пратэсты?

— Адрэагавалі. Пракуратура зарэгістравала маё пісьмо. Акруговая выбарчая камісія тэрмінова выклікала на сваё пасяджэнне рэдактара райгазеты “Івацэвіцкі веснік” Р. Радзюка, які непасрэдна даў дазвол на абнародаванне хлусні па раённаму радыё. Яго афіцыйна папярэдзілі аб тым, што ў выпадку распаўсюджвання кампраметуючых кандыдата ў дэпутаты Вярхоўнага Савета ілжывых звестак ён будзе прыцягнуты да адказнасці. У адказ Р. Радзюк цынічна заявіў, што пра гэтыя звесткі стане вядома толькі тады, калі яны прагучаць па раённаму радыё. Гэтага чалавека не палохала ніякая адказнасць. Ён у яе проста не верыць, бо з’яўляецца паслухмяным выканаўцам усяго, што зыходзіць з райвыканкамаўскіх кабінетаў і паводзіць сябе па прынцыпу “чэго изволите”? Хлусню трэба распаўсюдзіць, Кудзінава скампраметаваць? Калі ласка.

— Але для чаго ўсё ж гэтыя звесткі распаўсюджваліся ад імя неіснуючага аддзела райвыканкама?

— Я думаю для таго, каб потым, у выпадку пошуку іх аўтараў пракуратурай, нельга было знайсці ў райвыканкаме канкрэтнага віноўніка. Крайнімі могуць аказацца карэспандэнт раённага радыё П. Мергес ці той жа Р. Радзюк, якім, напэўна, і ў галаву не прыходзіць магчымасць такога каварства з боку сваіх надзеленых уладай гаспадароў.

— І Вы маеце намер пасля расследавання справы пракуратурай звярнуцца з іскам у нарсуд?

— Вядома. Нехта ж у нашым раёне павінен стаць на шляху той беззаконнасці, якая зыходзіць ад самога райвыканкама.

— ...ад райвыканкама — органа мясцовай улады?!

— Тым не менш, гэта — так. На жаль, і сёй-той з кіраўніцтва райсавета займаецца, калі гаварыць проста, цкаваннем Кудзінава. Так, выступаючы ў Івацэвіцкім гарадскім ДOME культуры на сходзе грамадскасці, прысвечаным Сусветнаму Дню інвалідаў, старшыня райсавета М. М. Валковіч заявіў, што фірма “Івацэвічы” і яе кіраўнік Кудзінаў вінаватыя ў нявыплаце ў бюджэт падаткаў на суму 10 мільярдаў рублёў. Таму, па словах старшыні райсавета, няма ў бюджэце грошай для

выплаты пенсій і дапамог, набыцця медыкаментаў і лячэння хворых. Мікалай Мікалаевіч ведае, што гэта — хлусня, што яна будзе абвергнута. Але ён выкарыстоўвае момант для таго, каб згуляць на пачуццях людзей, іх бяdotным цяперашнім стане і настроіць простых выбаршчыкаў супраць кандыдата ў дэпутаты Вярхоўнага Савета Кудзінава, падвесці іх да думкі аб неабходнасці, калі можна так сказаць, фінансавай справы з фірмай “Івацэвічы”. Ну, добра, давайце ўявім на хвіліну, што людзі паслухаліся М. М. Валковіча і нейкім чынам канфіскавалі фірму “Івацэвічы”. Што далей? Дапусцім — яе падзялілі, грошай, напэўна, хопіць, ды і то не ўсім жадаючым, на месяц. Далей што? Каго яшчэ будзем “раскулачваць”?

— Вядома, гэта было б смешна, каб не было так сумна. Тут, відавочна, маецца на ўвазе іншая мэта...

— Так. Гэтая мэта — зрабіць мяне пудзілам для простых людзей. У расказаных гісторыях пацярпеў я. У той, якую цяпер раскажу, пацярпеўшымі з’яўляюцца ўсе жыхары нашага раёна. Менавіта райвыканкам у канцы мая г.г. прыняў рашэнне, згодна з якім з дзяржаўнага бюджэту былі ўкрадзены прыкладна два мільярды рублёў...

— О, сума ўнушальная! Але якім чынам гэта было зроблена? Адкуль у Вас такая інфармацыя і чаму Вы сцвярджаеце, што пацярпеўшымі, значыць, абкрадзенымі з’яўляюцца ўсе жыхары раёна?!

— Я разумею Ваша здзіўленне. Гэтак жа ў маі г.г. быў здзіўлены і я. Першапачатковую інфармацыю атрымаў ад жыхаркі горада Косава, якая звярнулася да мяне са скаргай на тое, што яе дачку з зяцем падманулі — не выдзелілі кватэру ў здадзеным у эксплуатацыю новым доме №13 па вуліцы Я. Купалы. Жанчына са слязамі паведаміла, што гэты дом будаваўся за кошт сродкаў, выдзеленых на ліквідацыю наступстваў чарнобыльскай катастрофы, і кватэры ў ім павінны былі атрымаць бясплатна ці за вызначаную дзяржавай цану перасяленцы ці ўдзельнікі ліквідацыі наступстваў аварыі на Чарнобыльскай АЭС. Аднак па рашэнні райвыканкама 18 кватэр (з 30-ці) былі прададзены арганізацыям і ўстановам раёна, некаторым канкрэтным асобам за смехатворную агульную суму — прыкладна за 230 мільёнаў рублёў.

— Магчыма, жанчыну нехта дэзінфармаваў, увёў у падман, бо цяпер за 230 мільёнаў наўрад ці купіш дзве двухпакаёвыя кватэры...

— На жаль, інфармацыя касаўчанкі пацвердзілася звесткамі, атрыманымі мною па іншых каналах. Давайце зробім падлікі: цяпер двухпакаёвая кватэра па дзяржаўнай цане каштуе прыкладна 116 мільёнаў рублёў, трохпакаёвая — 146 мільёнаў і чатырохпакаёвая — 170 мільёнаў рублёў. Тады кошт 18 кватэраў (9 — двухпакаёвых, 4 — трохпакаёвых і 5 — чатырохпакаёвых) будзе роўна 2478 мільёнам рублёў. Няцяжка падлічыць, што два мільярды рублёў былі ўкрадзены ў нас з вамі — у падаткаплацельшчыкаў раёна, бо менавіта ўсе мы выплачваем надзвычайны (чарнобыльскі) падатак, з якога і фарміруюцца сродкі, накіраваныя на ліквідацыю наступстваў чарнобыльскай катастрофы. У мінулым годзе гэты падатак з фонда зароботнай платы быў роўны 18 працэнтам, у гэтым — 12 працэнтам.

— Гэта значыць, што калі чалавек у месяц зарабіў 100 тысяч рублёў, то 12 тысяч з іх будуць утрыманы ў выглядзе чарнобыльскага падатку?

— Менавіта так. Такім чынам, дом №13 па вуліцы Я. Купалы ў горадзе Косава быў пабудаваны на грошы, заробленыя ўсімі намі і накіраванымі супраць нашай агульнай чарнобыльскай бяды. На жаль, 18 кватэраў гэтага дома ў выніку незаконнага рашэння райвыканкама аказаліся выкарыстанымі далёка не па прызначэнні.

— І каго ж абдорвалі (іншае слова тут цяжка падабраць) чарнобыльскімі кватэрамі?

— Я маю цяпер і гэтую інфармацыю. Сем кватэр — (4 — двухпакаёвыя па цане 6 і 7 мільёнаў, дзве трохпакаёвыя (агульная плошча кожнай з іх — 71,9 кв. м) па цане 9 мільёнаў і 30 мільёнаў рублёў і адну чатырохпакаёвую кватэру па цане 10 мільёнаў) купіў Косаўскі гарвыканкам. Адну чатырохпакаёвую кватэру па цане 10 мільёнаў рублёў купіў калгас “Косава”. Як вы, напэўна, заўважылі, цэны на аднолькавыя кватэры — розныя. Чатырохпакаёвая кватэра абышлася калгасу “Косава” дзешавей на 20 мільёнаў рублёў, чым трохпакаёвая — Косаўскаму гарвыканкаму. Відаць, у нашага райвыканкама ёсць свая логіка і свае падыходы да ацэнак кошту кватэраў!

Двухпакаёвую кватэру купіў за дваццаць два мільёны райспажыўсаюз. Калгасу “Бальшавік” крыху “не пашанцавала” — за чатырохпакаёвую кватэру з яго “злупілі” аж 35 мільёнаў рублёў. Упраўленне капітальнага будаўніцтва райвыканкама набыло трохпакаёвую кватэру за 9 мільёнаў рублёў. Квасевіцкая фабрыка пуху і

пер'я — двухпакаёвую па цане 22 мільёны рублёў. РВА ЖКГ — трохпакаёвую за 9 мільёнаў рублёў. Уладальнікамі кватэр у чарнобыльскім доме сталі і чацвёра грамадзян раёна. Яны набывалі іх таксама па дзіўнай цане — 10, 6 і 7 мільёнаў рублёў.

— Установы, арганізацыі, гаспадаркі і прадпрыемствы, якія купілі кватэры, напэўна ж, прадавалі іх пэўным асобам?

— Я маю і гэту інфармацыю, але яе яшчэ трэба ўдакладняць, таму цяпер я не лічу патрэбным называць імёны гэтых людзей. Скажу толькі, што яны ніякага дачынення да ліквідацыі наступстваў чарнобыльскай катастрофы не мелі. Кватэры, трэба разумець, яны заслужылі іншым шляхам, вядомым райвыканкаму.

— Вы гаворыце, Уладзімір Аляксеевіч, пра неабходнасць удакладнення часткі інфармацыі. Але ж гэта, напэўна, цяжка зрабіць? Ці захоча райвыканкам прызнацца ў разбазарванні кватэраў на агульную суму два мільярды рублёў?

— На гэтыя пытанні я адкажу так: у жыцці нічога нікому лёгка не даецца, калі чалавек не крадзе, не падманвае, не хлусіць людзям і не спекулюе на агульным горы. Мне гэтая інфармацыя таксама далася нялёгка. Але цяпер, калі я выбраны дэпутатам раённага Савета, я маю пэўныя магчымасці давесці пачатае расследаванне да лагічнага канца.

— Што Вы намераны прадпрыняць?

— Як толькі мае дэпутацкія паўнамоцтвы ўступяць у законную сілу, я звярнуся з запытам у райсавет аб прадастаўленні мне поўнай інфармацыі аб продажы чарнобыльскіх кватэраў, г. зн. спекуляцыйнай здзелкі, ажыццёўленай райвыканкамам. Потым будзе зварот у раённую пракуратуру і народны суд з іскам аб прыцягненні да крымінальнай адказнасці асоб, якія пагрэлі рукі на народным горы. Лічу, што надышоў час сарваць маскі “народных заступнікаў” з карумпіраваных чыноўнікаў нашага райвыканкама, сказаць людзям праўду...

— Цяпер становіцца зразумелым, чаму асоба кандыдата ў дэпутаты Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь У. А. Кудзінава выклікае такую злосць і шматлікія абвінавачванні з боку як мясцовых уладаў, так і камуністаў, раённага радыё, райгазеты.

— Ні злосць, ні хлусня названым сілам, на маю думку, не дапамаглі. Простыя сельскія і гарадскія

выбаршчыкі разабраліся, на чым баку праўда, хто сапраўды хоча змяніць цяперашняе гаротнае жыццё ў лепшы бок, а хто па-ранейшаму займаецца пустой балбатнёй і змагаецца за права размяркоўваць тое, што здабываецца народамі (хоць бы тыя ж кватэры).

Людзі падтрымалі маю кандыдатуру ў першым туры выбараў у Вярхоўны Савет Рэспублікі. Я веру, што і ў другім туры яны аддадуць свае галасы за мяне. Праз газету хачу запэўніць выбаршчыкаў, што ў Вярхоўны Савет імкнуся з адной мэтай — працаваць на карысць людзей.

Лідзія Цалуйка
“Газета Уладзіміра Кудзінава”,
№23, 9 снежня 1995 года